

udgaae her. Det er ganske rigtigt, at, naar man betragter Sagen fra Kirkens Standpunkt, saa kommer der jo ikke til at hvile større Skatter paa de kirkelige Besiddelser, saaledes som det er foreslaaet af Ministeriet efter dette Lovudkast, end tidligere, og at derimod det, som er foreslaaet af det ærede Medlem for Holbet Amts 2det District (Tscherning), vilde være en forøget Afgift. Jeg maa imidlertid bemærke, at, selv om man nu fandt sig foranlediget til at gaae ind paa dette Forslag, saa vilde der dog heller ikke være Spørgsmaal om selve de Eiendommes Natur, som Kirken nu er i Besiddelse af, eller som nu ere henzlagte til Kirkens Underholdning, thi det vil dog vel Ingen, selv de, som staae paa Kirkens Ret, nægte, at Staten har Ret til at beskatte alle de Indtægter, som findes inden Statens Omraade, og altsaa ogsaa de Indtægter, som Geistligheden oppebærer; jeg troer altsaa slet ikke, at det staaer i Forbindelse med dette Spørgsmaal. Jeg skal nu, skøndt jeg for mit Bedkommende maa ansee det for særdeles ønskeligt, at man i Hovedsagen kommer til det samme Resultat, som er foreslaaet af det ærede Ministerium, tillade mig at fremhæve, hvorfor jeg dog kunde ønske nogen Forandring deri. Det er nemlig det Samme, som jeg tidligere tillod mig at yttre, men som jo ikke fandt Indgang hos den høje Forsamling, at jeg ikke anseer det for tilstrækkeligt, at Retfærdigheden skeer Tyndest i Almindelighed, men at den ogsaa maa skee imod de Enkelte. Ligesom jeg ikke anseer det for tilstrækkeligt, at der skeer Retfærdighed overhovedet mod Kjøbstæderne, men at der ogsaa skulde vederfares de enkelte Kjøbstæder Retfærdighed, saaledes mener jeg, at det Samme er Tilfældet her, og at det ikke er tilstrækkeligt, at der skeer Retfærdighed mod de Geistlige, samlede sammen til en Sum,

men at der ogsaa skal skee Retfærdighed mod den Enkelte, og i den Henseende er det nu, at jeg finder, at det høitagtede Ministeriums Forslag lider af nogen Brøst. Det er nemlig Tilfældet, at Staten ved dette Forslag ikke faaer en eneste Skillings forøgede Indtægter, men desuagtet har man, for at faae en Bestemmelse, der tager sig smukt ud paa Papiret, aldeles forrykket Beskatningsforholdet mellem de geistlige Embedsmænd, idet man har taget en Deel af deres Indtægter, som man har gjort aldeles frie og kastet Skatten over paa den anden Deel. Man kunde ligesaa godt, efter min Mening, have gjort Jorden fri og lagt Skatten over paa Tienden; det forekommer mig virkelig, at det er meget vilkaarligt, om man vælger den ene eller den anden Fremgangsmaade. Istedetfor at de Geistlige tidligere have udredet deels Skatter af deres Jord og deels Skatter af deres Tiende, saa komme de nu til alene at svare Skat af deres ene Indtægtskilde, nemlig af Jorden, og derved skeer det, at ikke saa store Embeder faae en Lettelse i det, de nu svare; thi der er, som bekendt, mange store Embeder, som ikkun have en ubetydelig Afslæbning, men derimod have betydelige Tiender, og, naar man nu gjør Tienden aldeles fri, for at udrede nogen Skat, ville disse store Embeder faae en Nedsættelse i det, de nu svare til Staten; og det synes jeg nu ikke, er hensigtsmæssigt, eller at der er nogen Anledning til. Men ved Siden deraf er det en Selvfølge, at der er andre Embeder, som ville faae en forøget Afgift, ville faae et større Paalæg end det, de hidtil svarede, thi, dersom det var Tilfældet, at der ikke var noget Embede, som fik Nedsættelse i Afgiften, saa vilde det, som Staten vinder i forøget Indtægt, slaae til til at godtgjøre det, som nogle Embeder komme til at svare mere.